

Preken vigslingsgudstjeneste

Tekster: Matt 9,35–38 og Rom 12,4–11

Kjære menighet.

Kjære familie, venner og alle dere som er kommet hit i dag.

Jeg skal innrømme at det føles ganske overveldende å stå her i Røros kirke akkurat nå. For i dag er ikke en hvilken som helst dag. I dag er dagen da jeg vigsles til prest.

Kanskje den første som biskop Herborg har vigslet to ganger i sin tjeneste som biskop. Det er en dag jeg har sett fram til og hatt forventning til i lang tid, og en dag jeg kanskje aldri helt kommer til å forstå rekkevidden av. Jeg kjenner på glede, takknemlighet – og et stort alvor. Og jeg kjenner på behovet for å holde fast i de bibelordene vi nettopp har hørt. For i dem ligger både en påminnelse, en trøst og en utfordring til oss alle.

Evangelieteksten maler et levende bilde av Jesus:

Jesus vandrer fra landsby til landsby, fra by til by. Han underviser i synagogene, forkynner evangeliet, helbreder

sykdom og lidelse.

Han er på vei, alltid på vei, alltid på søken etter mennesker. Og så står det: Han så folkemengdene.

Jesus går omkring – og han ser. Og det første han gjør, er ikke å kreve, men å gi medfølelse. Hjertet hans slår for folkene han møter. Dette er et vakkert bilde av Gud. Ikke en kald tilskuer til menneskene sine liv, men en Gud med varme. Med blikk. Med kjærlighet og medmenneskelighet. Det er dette som rører meg aller mest. Jesus ser ikke bare travle gater og tilfeldige ansikter. Han ser mennesker – forkomne og hjelpeløse, som sauer uten hyrde. Han ser dem ikke ovenfra, men med et hjerte fylt av medfølelse.

Og jeg tror han ser oss på samme måte i dag. Han ser vår tid, vår menighet og våre liv. Han ser både styrker og svakheter, både glede og smerte, både tro og tvil.

Han ser oss slik vi er – og han ser med kjærlighet.

For meg så er det selve grunnlaget for prestedtjenesten:

Å få øve seg i å se mennesker slik Jesus gjør. Ikke som «prosjekter», ikke som «målgrupper», men som unike mennesker skapt og elsket av Gud. Jeg vet at jeg ikke alltid vil klare det. Jeg vet at jeg lett kan bli opptatt av oppgaver

og stramt program. Men jeg vil be om at jeg aldri glemme å se mine medmennesker. For det er når vi ser hverandre, med et varmt og åpent blikk, at evangeliet får liv.

Videre sier Jesus: «*Høsten er stor, men arbeiderne få.*»

Disse ordene har fulgt meg lenge. De minner meg om at det finnes en lengsel i verden som vi ofte undervurderer.

For selv om vi lever i et land der mange ikke lenger har en tydelig kirkelig tilknytning, så møter jeg igjen og igjen mennesker som bærer på spørsmål, lengsel, håp.

Lengsel etter fellesskap. Lengsel etter å høre til. Lengsel etter håp i møte med sykdom, sorg eller død. Lengsel etter et språk for det vi ikke får satt ord på.

Høsten er stor. Jesus sier ikke dette for å legge byrder på oss, men for å åpne øynene våre: Det finnes en verden som venter på Guds kjærlighet, og vi er kalt til å være arbeidere i den høsten.

I dag blir jeg sendt på en særlig måte. Jeg vigsles til å være prest – til å forkynne, døpe, dele nattverd, velsigne, trøste. Men jeg gjør det ikke alene. Høsten er ikke min, og kirken er ikke mi. Dette er vår felles oppgave, som menighet og som

medmennesker. Derfor er denne dagen ikke bare min dag, men vår dag. Vigslingen minner oss alle om at vi er sendt – sammen.

Så hørte vi Paulus' ord til romerne: *«Vi har én kropp, men mange lemmer, alle med forskjellige oppgaver.»* For meg er dette et vakkert bildene på kirken. Kroppen med mange lemmer. Alle hører til. Alle er nødvendige. Ingen kan si: «Jeg trenger ikke deg.» Og ingen trenger å si: «Jeg er ubrukelig.»

Dette er ikke bare et teologisk bilde. Det er en realitet jeg allerede har fått erfare. Jeg hadde aldri stått her i dag uten fellesskapet rundt meg – lærere, medstudenter, kollegaer, menigheter, og ikke minst familie og venner. Alle har dere vært lemmer på kroppen som har båret meg hit jeg står i dag. Og slik vil det også være i tjenesten fremover. Jeg blir ikke prest for å være en ensom utøver av alt. Jeg blir prest i et fellesskap der mange gaver får virke. Noen underviser, noen synger, noen ber, noen baker, noen sitter ved sykesengen, noen deler en kaffekopp. Alle er vi lemmer på kroppen. Og når vi fungerer sammen, blir kirken levende.

Det her gir meg ro. For jeg vet at jeg ikke skal være alt. Jeg skal ikke klare alt. Min oppgave er å bruke de gavene jeg har fått, i tjeneste for fellesskapet – og stole på at andre bruker sine.

Paulus sier videre: «*La kjærligheten være oppriktig. Elsk hverandre inderlig som søsken.*» Jeg tror dette er det aller viktigste ordet i dag. **Kjærligheten.**

Kirken kan være mye og mangt. Vi kan ha flotte bygg, fine ordninger og sterke tradisjoner. Vi har mange flinke folk og dyktige ledere. Men uten kjærlighet – uten den kjærligheten som springer ut fra Gud selv – så blir alt tomt.

Det betyr ikke at vi alltid får det til. Vi vet at vi kan såre hverandre, bli uenige, miste tålmodigheten. Men midt i alt det menneskelige, får vi stadig vende tilbake til kilden: Guds kjærlighet i Kristus.

For den kjærligheten er ikke en følelse vi må produsere. Den er en gave vi får. Og den gaven kan vi gi videre.

Som prest er det her min mest meningsfulle oppgave:
Å peke på kjærligheten som holder oss oppe. Å minne om
at vi er elsket først. Å forkynne nåden som aldri slipper oss.

Paulus sier også: «*Vær ikke lunkne, men ivrige. Vær
brennende i Ånden, tjen Herren.*» Det er store ord. Og jeg
vet allerede at jeg ikke alltid kommer til å kjenne meg
brennende. Jeg vet at jeg vil møte dager med tretthet,
mismot og tvil.

Men heldigvis er det ikke min egen glød som skal bære.
Det er Ånden som tenner ilden. Det er Gud selv som holder
liv i flammen.

Når jeg kjenner meg liten, kan jeg få be: «Kom, Hellige
Ånd.» Og jeg tror at Gud vil svare – kanskje ikke alltid med
store følelser, men med en stille visshet, et lite lys, en
påminnelse om at jeg ikke alene. Og jeg tror det samme
gjelder for oss alle. Ingen av oss kan leve på konstant
begeistring. Men vi kan leve i Ånden – som stadig tenner på
nytt, stadig gir mot, stadig gir håp.

Jeg vil være ærlig med dere: Jeg kjenner meg liten i dag. For prestedtjenesten er større enn meg. Jeg vet at jeg ikke kommer til å være feilfri. Jeg vet at jeg vil gjøre feil, og jeg vet at jeg vil møte situasjoner der jeg ikke strekker til. Men jeg trøster meg med to ting:

For det første – at jeg ikke står alene. Jeg har dere. Jeg har fellesskapet. Jeg har kolleger. Jeg har venner. Vi bærer hverandre.

For det andre – at jeg tjener en Herre som selv er den gode hyrde. Kirken er hans, ikke min. Det er hans løfte som bærer: *«Se, jeg er med dere alle dager, inntil verdens ende.»* Det gjør at jeg likevel kan stå her i dag med håp.

Så – hva handler denne dagen om? Ikke bare om meg. Ikke bare om en vigsling. Men om oss.

Vi er sammen Guds folk. Vi er Kristi kropp. Vi er sendt ut i verden. Vi er kalt til å være arbeidere i høsten. Og vi får gjøre det med visshet om at Gud selv er med.

I dag vart det lagt hender på meg. Men Guds hånd hviler over oss alle. I dag kan vi konkludere med at Jesus ser oss.

Han ser oss med medfølelse. Han ser oss slik vi er – og han sender oss ut. Han gir oss kjærlighet – Størst av alt er kjærligheten. Vi er én kropp, mange lemmer, med kjærligheten som grunnlag og Ånden som kraft.

Det er min bønn og mitt håp at vi sammen kan være en menighet der mennesker blir sett, elsket og sendt.

En menighet som bærer vitnesbyrdet om Guds kjærlighet, ikke bare innenfor kirkens vegger, men ut i lokalsamfunnet og ut i hele verden.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var, er og blir én sann Gud, fra evighet og til evighet.

Amen.